

Pohádka na dobrou noc

Venku se rychle zešeřilo a na okenní římsu dopadly první sněhové vločky. Už to vypadá, že sv. Martin přijel na bílém koni.

Jen co se malý prvňáček Honzík osprchoval a oblékl do pyžama, maminka už ho hnala do postýlky. Je nejvyšší čas, dnes pomáhal připravovat večeři a zítra ráno měl vstávat do školy.

„Maminko, dnes jsem celé odpoledne v pokojíčku hledal pastelky,“ povzdechl si a vklouzl pod peřinu. „Někam se mi ztratily.“

„Aha! Tak to byl určitě nějaký skicárek!“ usmála se maminka a pečlivě přikrývku s obrázkem medvídka Pú srovnala.

„Kdo?“ zamračil se.

„Skicárek,“ zopakovala maminka a posadila se k Honzíkovi na postel.

„A kdo to je?“

„Takový nezbedný tvoreček, velký asi jako tvoje dlaň, celý oranžový a vypadá jako aktovka. Místo rukou a nohou má pružinky, na kterých jsou upevněny kolečkové brusle, panečku, by ses divil, jak rychle se umí pohybovat. Věčně se usmívá a jeho velká očka mu rošťácky svítí.“

„Ještě nikdy jsem o něm neslyšel. A co skicárek vlastně dělá?“

„Nejčastěji má na svědomí nepořádek, ale má i umělecké sklony. Se svými kamarády, ve skupinkách zhruba po deseti, bydlí ve zdech každého domu i bytu. Tam mají své pokojíčky, ve kterých ve dne spí. V noci, když spinkáš, opustí skicárek svůj příbytek, začne jezdit po domě, sbírá různé předměty, které barví nebo špiní, přemísťuje, rozhazuje. Strašně ho to baví a chechtá se na celé kolo. Některé věci se mu tak líbí, že neodolá a sbírá je pro sebe, do své aktovky. Nakonec si vše odveze do svého domečku. Tam poklady vyloží na hromadu – zubní pastu, fixy, pastelky, kousek čokolády, vodové barvy a mnoho dalšího – a pustí se do umělecké výzdoby svého pokojíčku. Rozmazává čokoládu, čmárá pastelkami, fixy dělá nejraději puntíky. Nejšťastnější je, když najde řasenku, protože její štěteček dokáže vykouzlit krásné obrazce. Skicárek však není žádný zlodějíček, na druhý den všechny přemístěné věci vrátí, ale problém je, že na úplně jiné místo. A tak je možné, že zítra najdu tvoje pastelky pod polštářem,“ zasmála se maminka.

„A ty jsi někdy skicárka viděla?“ vyzvídal Honzík dál.

„Jednou pozdě v noci jsem zahlédla kousek pružinové nožky, když se přede mnou snažil rychle schovat pod gauč. Druhý den ráno jsem našla v pračce prázdný kelímek od jogurtu.“

„Já bych chtěl takového nezbedníka někdy potkat...“ zasnul se Honzík.

Maminka mu dala pusu na čelo a pohladila ho po blondatých vláscích. „Když teď rychle usneš, možná se ti o malých zlodějíčkách bude zdát.“

„Dobrou noc, mami,“ Honzík se usmál, zívá a zachumlal se pod peřinu.

„Dobrou, zlatíčko,“ zašeptala maminka, zhasla světlo a pomalu za sebou nechala zaklapnout dveře dětského pokojíčku.

Snad se svatý Martin bude venku činit a do rána napadne pořádná bílá peřina.

Tereza Čtvrtníčková, 9.B